

Tóth Tibor

okl. bányagépészmérnök

1945-ben Diósgyőrben született munkáscsalád második gyermekeként. A gépipari technikum elvégzése után jelentkezett és felvételt is nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányagépészeti szakára. Az egyetemi tanulmányait 1963 és 1968 között a Borsodi Szénbányák ösztöndíjasaként végezte.

A diploma megvédése után 1968. augusztus 1-től a Borsodi Szénbányák Erenyő aknájára osztották be. Munkába állásától a munkáltatója nem változott 1993-ig, a Borsodi Szénbányák felszámolásáig. Beosztásai a mérnöki gyakornoktól a területi főmérnökig változtak. Munkahelye Erenyő bánya, Lyukóbánya és a Vállalat Igazgatósága.

A Vállalat felszámolásakor visszament Lyukóbányára, melyet az AES cég (USA) vásárolt meg. Az üzemben a független aknaszállítás, pneumatikus szénszállítás, fővízmentesítés, főszellőztetés üzemeltetéséért és karbantartásáért felelős főművezetői beosztást töltötte be. 2001-ben, a nyugdíjkorhatár elérésekor nyugdíjba ment.

Munkája elismeréseként az alábbi kitüntetésekben részesült: több Kiváló Dolgozó, Szolgálati Érdemérem valamennyi fokozata.

Ulrich Károly

okl. bányaművelőmérnök

Szakmai tevékenységét a Mecseki Ércbányászati Vállalatnál kezdte, ahol végigjárta a szokásos lépcsőket:

1968-71 aknász II. Üzem

1972-74 körletvezető II. Üzem

1974-75 robbantásvezető II. Üzem

1976-79 kutatómérnök Kísérleti-Kutatási Üzem

1979-80 bányamester IV. Üzem

1981-90 főbányamester (főmérnök h.) IV. Üzem

1990-ben az új, a mindenhez és semmihez sem értő politikai generáció megállapította, hogy bányászatra (elsősorban uránbányászatra) és bányászokra nincs szükség. (Az akkor regnáló ipari miniszter válasza a túlélési tervre a vezérigazgatónak: „Nem érted, ti vagytok Magyarországon a legnagyobb szovjetbarát, szocialista nagyvállalat, titeket szüntetőnk meg legelőször, és rajtatok tanuljuk meg, hogyan kell ezt csinálni.”) Így új irányt véve autókereskedő segéd és direkt-üzlete-

lőként dolgozott, majd visszatért a bányászathoz: 1997-1998 Bükkösdkö I. Kőbánya felelős műszaki vezető, ügyvezető, 1999-2011 Geo-Construct Kft. felelős műszaki vezető, ügyvezető, 2001-2010 Mecsekérc Zrt. bányászati tervező, tanácsadó, 2012-2016 Bükkösd II. Kőbánya felelős műszaki vezető.

2016-tól véglegesen nyugdíjas.

A Miskolci Egyetem 2018. június 23-ai ünnepi szenátusi ülésén adták át a Gépészmérnöki és Informatikai Karon a jubileumi okleveleket. Dallos Ferencné itt vette át az aranyoklevelét az egyetem rektorhelyettesétől, dr. Czap Lászlótól, valamint a Kar dékánjától, dr. Siménfalvi Zoltántól.

Dallos Ferencné

okl. gépészmérnök

1968-ban végzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Kar gépgyártástechnológia szakán. 1976-ban a Veszprémi Vegyipari Egyetemen környezetvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett.

1968-tól 1999-ig dolgozott a kőolajiparban (Dunántúlon, majd Budapesten) műszaki fejlesztési, később környezetvédelmi szakterületeken. Környezetvédelmi témákban szaklektori és konzulensi feladatokat is ellátott.

Szakmai munkája mellett az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság Kémiai Szakbizottság Kőolaj- és Gázipari Munkabizottságának tagja, két cikluson át titkára, az MTA Bányászati Földtudományi és Energetikai Szakbizottság Környezetvédelmi Munkabizottságának tagja, az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt Környezetvédelmi Témabizottság tagja, az OMBKE Környezetvédelmi, valamint Ellenőrző Bizottság tagja, az MTESZ Zala Megyei Szervezete Környezetvédelmi és Urbanisztikai Szakbizottsága tagja volt és végzett társadalmi, tudományos tevékenységet.

Az OMBKE-nek 1969-től tagja. 1999 óta a BKL Kőolaj és Földgáz felelős szerkesztője (szakcikkek és híryananyagok írója is). Számos egyesületi, szakosztályi gondozású – elsősorban ipartörténeti témájú – kiadvány szerzője, szerkesztője.

Szakmai kiadványok, monográfiák összeállításával segíti a Magyar Olaj- és Gázipari Múzeum (MOGIM) gyűjteményanyagának feldolgozását. Évek óta rendszeresen részt vesz és rangos helyezéseket ér el a MOL – OMBKE – MOGIM által meghirdetett történeti pályázatokon.

Gyászjelentés

Majer Lajos közgazdász 2018. március 16-án, életének 97-ik évében Budapesten elhunyt.

Dr. Katics Ferenc okl. bányamérnök 2018. augusztusban, 74 éves korában Pusztavámon elhunyt.

Dr. Kiss József okl. bányageológus mérnök 2018. augusztusban, életének 85. évében Pécsen elhunyt.

Hajnal Tivadar okl. bányamérnök 2018. szeptember 25-én, életének 93-ik évében elhunyt.

Dr. Tompos Endre okl. bányamérnök 2018. szeptember 10-én, 89 éves korában Sopronban elhunyt.

Stoll Lóránt okl. bányamérnök 2018. október 31-én, életének 75-ik évében Budapesten elhunyt.

Dr. hc. dr. Juhász József okl. mérnök, okl. geológus em. prof. 2018. november 7-én, 91 éves korában Budapesten elhunyt.

Csorba Barnabás okl. bányamérnök 2018. november 9-én, életének 74-ik évében Miskolcon elhunyt.

Andorfer József közgazdasági technikus 2018. november 13-án, életének 76-ik évében Dorogon elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Borkó Rezső (1924 – 2018)

2018. március 8-án, életének 95. évében Szolnokon elhunyt *Borkó Rezső* okleveles gépészmérnök.

Bonyhádön született 1924. február 2-án. Kétéves volt, amikor Bikalra költöztek, ahol a hat elemis német nyelvű iskolában tanult. A lengyeltóti polgári iskola elvégzése után a pécsi fémipari, majd ezután a pécsi felsőipari iskolába iratkozott be, ahol jó tanulmányi eredménye alapján ösztöndíjat nyert el. A felsőipari iskola gépészeti tagozatát 1944-ben végezte el. Még ebben az évben felvették a Magyar-Amerikai Olajipari Részvénytársaság (MAORT) nagykanizsai műhelyébe esztergályos szakmunkásnak. 1945-ben áthelyezték a MAORT Budafai Üzemébe Bázakerettyére szerkesztő technikusnak. Az olajbányászatról – előző tanulmányai során – semmit nem hallott, így itt alkalma volt nemcsak az olajbányászat felszíni berendezéseivel, hanem az olaj- és gázipar kutatási és termelési módszereivel is megismerkednie. 1949-ben kinevezték a Budafai Kőolajtermelő Vállalat (BKV) gépészeti osztálya vezetőjének. További szakmai fejlődése érdekében 1952-ben beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) levelező tagozatára, ahol 1960-ban gépészmérnöki oklevelet szerzett.

Miután 1959-ben megtalálták Magyarország akkori legnagyobb gázmezőjét a Nagyalföldön (Hajdúszoboszló), annak leműveléséhez Őt is áthelyezték Szolnokra a Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalathoz (NKFV). Itt előbb gépészeti osztályvezető, később üzemfenntartási főosztályvezető, majd a vállalat gépészeti szaktanácsadójaként tevékenykedett. Munkakörénél fogva mind Keleten, mind Nyugaton (szocialista és kapitalista országokban) 1964 és 1984 között, összesen 43 alkalommal folytatott műszaki tárgyalásokat. Német nyelvtudását ezenkívül szakfordításra és tolmácsolásra is használhatta.

1984-ben ment nyugállományba, de az olajipartól ekkor sem szakadt el, ugyanis ettől kezdve az OLAJKAR Kft.-ben dolgozott, mint résztulajdonos tag, még 21 éven keresztül, 2005-ig.

1975-ben elérte a 30 éves olajipari (bányászati) szolgálatot, ekkor kapta meg a Bányászati Szolgálati Érdemérem arany fokozatát, 1979-ben Kiváló Munkáért kitüntetést kapott és 1980-ban Kiváló Újító ezüst fokozatával tüntették ki. 1967-től volt tagja az OMBKE alföldi helyi szervezetének, ahol 40 és 50 éves tagsága elismeréséül megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét.

Feleségével, Koltai Klárával 2006. március 31-én bekövetkezett haláláig több mint ötven évig élt boldog házasságban. Két gyermekük (Éva és Rezső) révén háromszoros nagypapa és hatszoros dédapa volt.

Temetése 2018. március 28-án volt Szolnokon a Körösi úti Római Katolikus Temetőben, ahol szerető családja, rokonai, barátai és volt olajipari munkatársai vettek Tőle búcsút és mondtak neki utolsó Jó szerencsét!

id. Ősz Árpád

Aizenpreisz Dezső (1936 – 2018)

A gyászoló család, az egykori évfolyamtársak és munkatársai jelenlétében 2018. június 23-án a veszprémi temető hamvszóró parcellájában evangélikus szertartás keretében vettünk végső búcsút *Aizenpreisz Dezső* aranyokleveles bányamérnöktől. Az elhunyttól egykori középiskolai osztálytársait képviselve *Péter Béla*

Aizenpreis Dezső

köszönt el, majd egyetemi évfolyamtársai nevében *Németh György* mondott utolsó Jó szerencsét.

Aizenpreis Dezső 1936. június 29-én született Bábaapátiban többgenerációs evangélikus lelkész családban. Tanulmányait családja akkori lakhelyén, Hidason a német nyelvű iskolában kezdte, majd a bonyhádi Petőfi Gimnáziumban (korábban evangélikus gimnáziumban) folytatta. Ifjúkori elhatározása szerint választotta a bányamérnöki pályát. A miskolci első két évfolyam után a soproni három év befejeztével 1959-ben az utolsóként Sopronban végzett évfolyam tagjaként szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet.

Az elnyert friss bányamérnöki diplomával szerteágazó foglalkozásunk egyik leg-ősibb ágával, a kőbányászattal kezdte munkásságát. Az ifjú mérnökre a szigorú fegyelmet igénylő fűrés-robantási munkákat bízta. A badacsonytomaji kőbánya napfényét – nótánk szövegét idézve – hamarosan felváltotta a dudari szénbánya mélyén a gyenge mécsvilág, pontosabban a bányalámpák fénye és a föld alatti szolgálat. A bányászatban az elemekkel folytatott napi küzdelem széles skálájából Dezső barátunkra először az 1961-es emlékezetes 40 m³/perces, a fél dudari bányát elúszató vízbetörés, majd ennek megfékezése után a helyreállítás rótt embert próbáló feladatokat. Ezt hamarosan a másik ösellség, a tűz támadása követte, amikor 1962-ben egy gumiszalag égése teremtett a föld alatt hihetetlenül veszélyes, de végül is sikerrel megoldott helyzetet. Az évek során új mezők termelésbe kapcsolásában, 3 km-es kéthatású acélbetétes személyszállító szalag szerelésében, diesel-mozdonyos anyagszállítás létesítésében és egyebekben való közvetlen részvétel tartozott munkakörébe, amelynek eredményeként Dudar 1974-re ismét 600 Et/év termelést ért el.

A teljes embert követelő csaknem 20 éves dudari aknavezetői szolgálat számos egyéb szakmai sikere mellett Aizenpreis Dezső bányamérnök módot talált arra, hogy vezesse a Zirc-dudari bányász sportegyesületet. E dicséretes és eredményes társadalmi tevékenység keretében is kapott sajátos mérnöki feladatot, oroszlánrészt vállalt a ma már országos ismeretségű és népszerűségű eplényi sífelvonó létrehozásában.

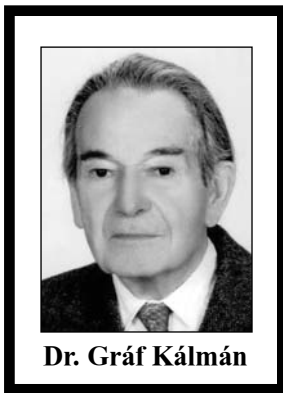
Szakmai pályáján további 12 év az oroszlányi szénbányáknál viselt részint föld alatti, illetve a vállalat központi vezetésében betöltött szolgálat követte, amely után aktív éveit 1992-ben fejezte be és vonult megérdemelt nyugdíjba.

Alsóörsi lakhelyéről történt kórházba szállítását követő napon, 2018. június 17-én a veszprémi kórházban hunyt el. Nyugodjék békében!

NGy

Dr. Gráf Kálmán (1925 – 2018)

2018. augusztus 7-én, életének 94. évében elhunyt *dr. Gráf Kálmán* nyugalmazott bányauzemgazdász, vállalkozásszervezési műszaki szakértő.

Dr. Gráf Kálmán

1925. január 16-án született Budapesten. Egyetemi tanulmányai során jogi és politológiai doktori címet, továbbá gazdaságtervezői oklevelet szerzett. A Pénzügyminisztériumban töltött 7 év folyamán részt vett a pénzügyi közigazgatás háború utáni újjászervezésében.

1951-ben került üzemgazdászként a móri Vértes-bakonyi Szénbányákhoz, majd a Pusztavámi Szénbányákhoz, ahol 10 évet töltött tervezési és üzemgazdasági vezetőként. Itt aknászképzőt is végzett és aktív bányamentőként is tevékenykedett.

1961-től a Nehézipari Minisztérium szénbányászat iparági tervezője lett.

Az iparág folyamatos átszervezése révén 1967-től 1985. decemberi nyugalomba vonulásáig az Egyesült Magyar Szénbányáknál, a Magyar Szénbányászati Trösztnél, a NIM Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézeténél, a Szénbányászati Központnál, végül a Bányászati Egyesülésnél töltött be folyamatosan osztályvezetői állásokat. Jelentős szerepe volt a szénbányászat műszaki és gazdasági sajátosságainak kor-

mányszati főhatóságok általi elismertetésében, s ezáltal az iparág speciális gazdasági szabályozó rendszerének kialakításában és alkalmazásában, valamint a bányavállalatok műszaki-gazdasági döntéshozatali és tervezési módszereinek korszerűbbé és hatékonyabbá tételében.

Nyugdíjba vonulása után, 2004-ig regisztrált szakértőként több bányászati és villamosenergia-ipari szervezetnél és vállalatnál tevékenykedett.

1962 és 1977 között az Országos Tervhivatal, a Pénzügyminisztérium, a Mérnök-továbbképző Központ és a Felsőfokú Bányagazdasági Technikum által szervezett szakmai tanfolyamokon vállalati tervezés és elemzés tár-

gyakat oktatott. Több mint 30 tanulmányban foglalkozott az energiapolitikával, a vállalati üzemgazdaság kérdéseivel és ezek számítástechnikai megoldásaival. Rendszeresen publikált szakmai folyóiratokban is. Monográfiát írt a szénbányászat 1766 és 1990 közötti gazdasági szabályozásáról „Az ipar keserű kenyere” címmel, melyet a Magyar Történelmi Társulat oklevéllel ismert el.

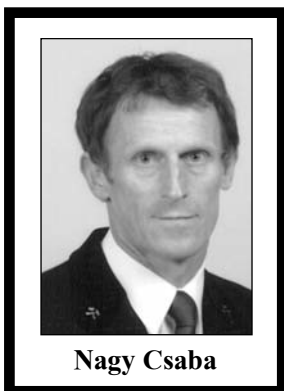
Munkájáért kitüntették a Munka Érdemrend ezüst fokozatával, a Nehézipar, valamint a Bányászat Kiváló Dolgozója címmel, továbbá a Bányász Szolgálati Érem arany, ezüst és bronz fokozataival.

Temetése 2018. augusztus 31-én volt a budapesti Farkasréti temetőben.

GK

Nagy Csaba (1959 – 2018)

Halkan kopogtak a lakásom ajtaján és én kinyitottam. – Csaba itt hagyott bennünket! – mondta Bea asszony könnyes szemekkel, és énnekem végigfutott a hideg borzongás a hátamon. Igen, borzongva vettük tudomásul valamennyien, hogy *Nagy Csaba* okleveles bányamérnök, vállalati robbantásvezető nincs többé velünk, hogy Őt Szent Péter 2018. június 1-én beinvitálta a menny kapuján.

Nagy Csaba 1959. március 10-én született Mórton. Székesfehérváron a József Attila Gimnázium kémia tagozatos osztályában érettségizett 1977-ben. Mint előfelvételis 11 hónap katonai szolgálatot teljesített Marcaliban.

Tanulmányait 1978-tól Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta. Az egyetemen két évig a Bányász Klub vezetője, majd Valéta bizottsági tag volt. Bányamérnöki diplomáját 1983-ban szerezte meg.

Az egyetem elvégzése után az Oroszlányi Szénbányák Márkushegyi Bányauzeménél helyezkedett el. A vállalat többszöri átalakulás és az integráció után Vértesi Erőmű Rt. néven működött tovább. Márkushegyen frontmérnöki, szakvezető bányamérnöki, földszépcseri, körletvezető főmérnöki beosztásokban, majd a tervezési, döntés-előkészítési csoport tagjaként dolgozott.

1997-ben a Bányászati Igazgatóság műszaki osztály biztonsági csoportjában kapott területi főmérnöki beosztást. Két év múlva összevonták az oroszlányi és tatabányai igazgatóságokat, ekkor az addigi feladatok mellett kinevezték vállalati robbantásvezetőnek.

A központ megszűnésekor 2004-ben visszakerült Márkushegyre, ahol a Munkahelyi Egészségvédelmi Biztonsági Irányítási Rendszer kidolgozása, bevezetése és működtetése volt a feladata. 2006 decemberében innen, erről a munkahelyről ment nyugdíjba.

Munkáját 1995-ben Kiváló Bányász, 2005-ben Vezérigazgatói elismerő oklevéllel jutalmazták.

Az OMBKE oroszlányi szervezetébe 1983-ban lépett be, ahol 2002-től vezetőségi tagként tevékenykedett. Kirándulásokat, rendezvényeket szervezett, előadásokat tartott, ezekről több híryanagot is írt a Bányászati Lapokban. Rendszeresen részt vett a szakestélyek szervezésében, lebonyolításában, korszok tervezésében, beszerzésében.

A 2001. évi tatabányai Bányász-Kohász-Erdész Találkozó szervezőbizottságának tagjaként nagyszerű korszokiállítást sikerült létrehozni az ország minden bányavidékéről, kohászoktól és erdészekről. Egyesületi munkáját 2003-ban OMBKE Plakettel jutalmazták.

Hamvait 2018. június 14-én a móri Kálvária temetőben helyezték el, ahol családtagjain kívül tankörtársai, barátai, szomszédai kísérték utolsó útjára. A hivatalos búcsúztató után a barátok, bányásztársak nevében *Györfi Géza* mondott búcsúbeszédet, melyben elmondta, hogy mindig fognak „Emlékezni arra, akit mindnyájan ismerünk, akit valamennyien szeretünk. Szerettük szerénységedet, azt, hogy nem voltál hivalkodó, azt, hogy mindenkiel megtaláltad a közös hangot. És Te is szerettél bennünket, szeretted a jó társaságot. Rendszeresen ott voltál a „buszos névnapokon” és szakestély sem kezdődhetett nélküled, hisz Te voltál az utóbbi időkben a „Kontrapunkt”, aki az elnök szavait hűen tolmácsoltad, vagy éppen trefásan kiforgattad. Hát mi erre a Nagy Csabára gondolunk és őrizzük meg emlékeinkben – örökre.”

A temetés után legközelebbi barátai, bányásztársai gyász-szakestélyt tartottak Kiss Csaba, alias Balhész Charlie elnök és Tóth Zsolt, alias Dozsózsózsó háznagy vezetésével. A Györfi Géza, alias Bubu Cantus Praeses által intonált bányászdalok elhangzása után a korszok eltörésére került sor, hogy abból többé senki ne ihasson.

Gy. G.